

Stockholms
universitet

Dnr: SU FV-4497-23

2024-03-12

Anders Nilsson
Stockholms universitet

Socialdepartementet

Yttrande över betänkandet För barn och unga i samhällsvård (SOU 2023:66)

Stockholms universitet, Samhällsvetenskapliga fakultetsnämnden har anmodats yttra sig över betänkandet För barn och unga i samhällsvård (SOU 2023:66).

Bifogat finns yttrande från Institutionen för socialt arbete vilket utgör Samhällsvetenskapliga fakultetsnämndens svar.

Detta beslut har fattats av dekanus Yvonne Svanström, föredragande har varit handläggare Anders Nilsson.

Yttrande

Utredningen om barn och unga i samhällets vård, SOU 2023:66

Sammanfattning

Institutionen för socialt arbete vid Stockholms universitet stödjer de flesta av utredarens förslag om lagändringar och åtgärder för att säkerställa att barn och unga som placeras utanför det egna hemmet garanteras trygghet, säkerhet och en i övrigt god vård. Vi pekar på några områden där vi har en avvikande åsikt eller där vi anser att man kunde gå längre.

Allmänna synpunkter

Samhällsvård innebär ett stort ingrepp i barns och familjers liv och syftar till att skydda och stödja utsatta barn och ungdomar. I jämförelse med många andra länder är svensk samhällsvård på flera viktiga punkter oreglerad och det är därför välkommet med förtydliganden och reformer. Utredaren har överlag gjort ett gediget arbete och förslagen är huvudsakligen förankrade i relevant forskning och annan kunskap om den sociala barnvården. En del av förslagen innebär preciseringar av skyldigheter som tidigare ålagts det offentliga, medan andra förslag innebär mer genomgripande reformer. Utredaren har lämnat ett stort antal förslag och vi har nedan valt ut några av dem som vi särskilt vill kommentera.

Förslag om familjehemsvård

Familjehemsregister (7.6.1)

Det saknas idag nationell kunskap och sammanställningar om familjehem i Sverige. Utredarens förslag om ett nationellt familjehemsregister medför ökad transparens och kommer rimligen vara till nytta för kommuner i deras rekryterings- och matchningsarbete. Här vill vi dock betona att ett register i sig inte är en lösning, utan det beror helt på hur det förvaltas. Närliggande välfärdsinsatser som har nationella register (till exempel HVB för barn och unga, som ingår i omsorgsregistret) har innehållit begränsade och ofta daterade uppgifter. En central fråga är därför hur Inspektionen för vård och omsorg/IVO – som föreslås bli ansvarig – kommer att förvalta registret. För att registret ska bli användbart för kommuner är det viktigt att det innehåller tillräckligt många och relevanta detaljer om familjehemmen samt uppdateras kontinuerligt.

Vi vill tillägga att registret bör göras tillgängligt för forskning av olika slag. Det är oklart varför utredningen särskilt specificerat tillgänglighet när det gäller epidemiologisk forskning. Det finns givetvis intergritetsfrågor att beakta när uppgifterna i registret används för andra ändamål än det primära, men här är utredningens resonemang oklara. Det är svårt att förstå varför den etikprövning som forskning vid universitet och högskolor genomgår och den erfarenhet lärosätena har av att hantera känsliga personuppgifter, inte skulle vara tillräcklig för att bevaka forskningspersoners integritet. Att endast tillåta epidemiologisk forskning – om vi förstått utredningens förslag rätt – förefaller inte rimligt. Det är också otydligt vad utredningen avser med att registeruppgifter ska kunna bli tillgängliga för ”forskning inom socialtjänsten”.

Familjehemskategorisering (6.6.1)

Familjehemsvård används för barn med varierade stödbehov, samtidigt som det i liten utsträckning är reglerat vad samhället förväntar sig av olika familjehem. I många länder är familjehemsvård differentierad i lagstiftning, där vissa former förväntas ha fler professionella/behandlande inslag. Utredaren följer en sådan trend och föreslår att familjehemsvård i lagstiftning delas in i generella respektive förstärkta familjehem, där familjehem i den senare kategorin till exempel bör ha relevant utbildning, ges högre ersättning samt mer stöd från socialtjänsten.

Vi anser att en ökad differentiering i princip bör innebära förbättrade förutsättningar för familjehemsvården att stödja barn med större behov, men det återstår samtidigt att se hur en sådan kategorisering faller ut i praktiken. Så vitt vi känner till saknas forskning att luta sig mot som utvärderar vilken typ av familjehemskategorisering som är den mest optimala. Vi anser därför att kategoriseringen och registrets sätt att fungera i sin helhet behöver följas av systematiska utvärderingar. Detta för att se om systemet är funktionellt för socialtjänsten, familjehemmen och barnen, och om registret till exempel bidrar till minskat antal sammanbrott i vården och ökar antalet familjehem som kvarstannar i sitt uppdrag.

Tillstånd för familjehem (6.6.9 & 6.6.11),

Utredning av familjehem är i Sverige decentraliserad till kommuner, som var och en utreder och godkänner tilltänkta familjehem. För att öka likvärdigheten gällande hur kommuner bedömer lämpliga respektive olämpliga familjehem anser vi att det är bra om utredarens förslag om nationell tillståndsprövning införs.

Vi vill dock kommentera val av tillståndsmodell och i övrigt lämna några kommentarer om tillståndsprövning. Utredaren har valt en modell som innebär att kommuner är ansvariga för att pröva tillstånd, samtidigt som tillstånd gäller nationellt och IVO ansvarar för att återkalla dem. Den modell som utredaren valt skiljer sig till exempel från Danmark och Norge, som har mer centraliserad tillståndsprövning av familjehem. Vi vill här betona att modellen behöver följas upp i efterhand för att säkerställa att den fungerar som avsett. Det är visserligen rimligt att tänka sig att den föreslagna tillståndsprövningen förbättrar förutsättningar för mer kvalitativa och likvärdiga utredningar av familjehem. Samtidigt har svenska kommuner mycket olika förutsättningar och kompetens. Här bedömer vi att staten på olika sätt behöver stödja kommuner i hur de implementerar tillståndsprövningen.

Vi vill även lägga till att forskning visar att tillståndsprövning inte nödvändigtvis är en garant för god vård – det beror på hur tillämpningen sker (Pålsson & Shanks, 2020). Här finns alltså oklarheter om vad tillståndsprövningen av familjehem mer substantiellt kommer att innehålla. Det är även viktigt att följa hur IVO kommer att hantera ansvaret att återkalla tillstånd, mot bakgrund av studier inom HVB-området som visar att myndigheten sällan drar in tillstånd trots kvalitetsbrister (Pålsson m fl, kommande).

Högst tre barn eller unga i samma familjehem (6.6.7)

Vi vill understryka att vi stödjer förslaget om att max tre barn kan vara placerade i ett och samma familjehem, förutsatt att inte särskilda skäl föreligger. Förslaget stöds av forskning som visar att placerade barn har behov som ofta kräver en hög närvaro av enskilda vuxna. Ett tak bidrar även till att tydligare särskilja gruppvård (som sker inom institutionsvården) från familjehemsvård. Här kan tilläggas att lagstiftning i våra nordiska grannländer anger att högst tre eller fyra barn kan vara placerade samtidigt i ett familjehem.

Ett exempel på särskilda skäl som nämns i utredningen till att fler än tre barn kan placeras i ett och samma familjehem är ”för att hålla ihop en syskonskara” (s. 472). Det menar vi är en rimlig utgångspunkt, eftersom tidigare studier visar att för placerade barn är relationen till syskon ofta mycket viktig. I detta sammanhang vill vi även kommentera att utredaren inte beskriver forskningsläget om syskonplaceringar allsidigt. Utredaren redovisar att det finns ökad risk för sammanbrott vid syskonplacering. Här vill vi framhålla att studier om syskonplaceringar har visat olika resultat. Det finns flera studier som visat att placering

tillsammans med syskon är en skyddande faktor när det gäller stabilitet (se t.ex. Rock et al., 2015; Font & Kim, 2022). Di Giovanni & Font (2021) konstaterar i en genomgång av forskning om syskonplaceringar genomförd under perioden 1990-2021 att det behövs fler studier inom detta område.

Ökad användning av nätverkshem (6.6.23)

Vi stödjer förslaget om att sträva efter att öka användningen av nätverkshem, eftersom det finns många studier som visar att sådana placeringar i högre grad bidrar till stabilitet för barnen i jämförelse med placering i familjer som barnet saknar tidigare relation till (t.ex. Rock et al., 2015). I utredningen finns även förslag om ökat stöd till familjehem (se nästa stycke). Där nämns särskilt stöd till förstärkta familjehem och jourhem. Eftersom det är känt från tidigare forskning att släktingfamiljehem (som är en vanlig form av nätverkshem) ofta befinner sig i en sämre situation när det gäller såväl stöd som ekonomisk ersättning (se genomgång i Linderot, 2020) vill vi lyfta fram att det är viktigt att även se till den gruppens behov av stöd. Nätverkshem kan ha delvis andra behov av stöd som ofta rör svårigheter i relationen till barnets föräldrar (som till exempel kan vara deras egna barn eller syskon) (Linderot, 2020).

Ökat stöd till familjehem (6.6.24)

Utredaren föreslår att socialtjänsten bör ge utökat stöd till familjehem under placeringar. Forskning visar att socialtjänstens stöd till familjehem under placeringar är en central del i att förhindra sammanbrott och att öka möjligheten att behålla familjehem (Backe-Hansen m fl, 2019; Hornset & Smedsvik, 2024). Vi vet även från tidigare forskning att det finns en betydande grupp familjehem som inte får det stöd de önskar (Octoman & McLean, 2014; SBU, 2017). Det är därför väsentligt att förslag införs om att socialtjänsten ska vara skyldiga att ge ett starkare stöd till familjehem och att det ska vara tillgängligt dygnet runt. Det är dock även här viktigt att följa upp hur kommunerna tolkar detta uppdrag, så att stöd dygnet runt exempelvis inte tolkas som att en socialjour parallellt med andra uppgifter kan ge detta stöd. Här behövs särskilt avdelade familjehemssekreterare eller andra med god kompetens om barn i samhällsvård. För små kommuner kan sådana krav innebära ett stort behov av samarbete mellan kommuner.

6.6.1. Förslag angående rekrytering av familjehem.

Enligt studier har kommuner betydande problem att rekrytera familjehem (Pålsson m fl, 2022). Utredaren ger förslag om att staten aktivt ska verka för att öka antalet familjehem. Det hade emellertid varit bra om utredaren analyserat huruvida övriga familjehemsreformer (familjehemsregister, tillståndsprovning, etc) kan tänkas påverka familjers vilja att bli familjehem. Överhuvudaget ges inte frågan om rekrytering den vikt som den borde i utredningen.

Förslag om stöd och uppföljning av barn i samhällsvård

5.5.3 Starkare rätt för barn och unga att komma till tals och framföra klagomål.

Vi stödjer utredningens förslag om att tydliggöra uppdraget för den person som nu föreslås kallas särskild barn- och ungdomshandläggare. Det är bra att barn i alla placeringsformer (inte bara barn i familjehem) ska ha rätt till en sådan kontakt och att uppdraget vidgas till att bevaka barn och ungdomars rättigheter och delaktighet i utformande av vården.

5.5.6 Socialnämndens ansvar för att noga följa vården tydliggörs

De områden som särskilt ska uppmärksammas i uppföljningen av vården är väl motiverade, både utifrån forskning och övrig kunskap. Också betydelsen av regelbunden och tät kontakt med placerade barn har påvisats (Lindhal & Bruhn, 2017). Vi stödjer förslaget på minst månatlig kontakt med barnet under det första året, liksom att uppföljningen ska innefatta personliga samtal med barnet och med vårnadshavare och att besök ska göras i det hem eller boende där barnet vistas. För att förslaget ska få betydelse krävs dock att socialsekreterare har förutsättningar att anslå nödvändig tid och att de kontakter som byggs upp med placerade barn i möjligaste mån skyddas vid personalomsättning och omorganisationer i kommunerna (Lindahl & Bruhn, 2018).

5.5.7 Socialnämnden ska följa upp om hälsoundersökning och bedömning av extra anpassningar eller särskilt stöd i skolan har genomförts.

Vi vill betona att vi stöder förslaget om att socialnämnden ska följa upp om hälsoundersökningen och bedömningen av skolan har gjorts. Såväl lokala som nationella uppföljningar visar att hälsoundersökningar inte görs i den utsträckning som lagen föreskriver och att placerade barn därmed inte får sina ofta omfattande hälsobehov tillgodosedda (FoU Nordväst, 2021). Vi delar utredningens slutsats om att motsvarande problem med bedömningen av skolan kan uppstå. Eftersom en stor del av tidigare konstaterade implementeringsproblem har tillskrivits bristande kunskap hos socialnämnden kan det dock

behövas kunskapshöjande insatser om lagstiftningen och om placerade barns särskilda utsatthet inom dessa områden både för genomförandet och för bevakningen av densamma.

5.5.8 Tydligare stöd till vårdnadshavare och föräldrar.

Förstärkt stöd till de vårdnadshavare vars barn blir placerade är viktigt och även om stöd ryms i gällande lagstiftning är det bra med tydligare formuleringar. Att ge stöd utifrån de skäl som ledde till (första) placeringen är konsekvent med tanke på att huvudprincipen i svensk lagstiftning är att barn ska kunna återvända till sina hem när de problem som föranledde placeringen inte längre föreligger. Man kan ifrågasätta om det bara är vid första placeringen som stöd behövs och om det är just under minst två år som stödet ska ges. Det är inte ovanligt att barn blir placerade flera gånger och två år är relativt kort tid för att komma tillrätta med problem av sådant slag att barn placeras. Det är viktigt att tvåårsgränsen inte uppfattas som ett tak, utan som en minsta tid för stödet. Vikten av stöd till föräldrar under vårdtiden understryks också av förslag i annan utredning (Barnets bästa vid fortsatt vård enligt LVU 2022/23:SoU9).

6.6.27 Tydligare ansvarsfördelning mellan socialnämnden och privata verksamheter med konsulentstöd genom reglering av ersättningen.

Förslaget om att all ersättning för samhällsvård av barn och unga i familjehem ska gå direkt till familjehemmen är välkommet. I utredningen framkommer att kommunerna ofta betalar ett paketpris till konsultentbolagen för vården. Detta innebär att det är upp till de enskilda konsultentbolagen att bestämma vilken andel av ersättningen som ska gå till familjehemmen och vilken andel de själva behåller. I oktober 2023 fanns 379 privata verksamheter registrerade i IVOs register, vilket innebär en påtaglig risk för variationer vad gäller ersättningsnivåer för familjer och en otydlighet vad kommunerna får för pengarna. I forskning om samhällsvård för barn och unga har säljarens (de privata verksamheternas) informationsövertag i förhållande till köparen (socialnämnden) diskuterats. Ett informationsövertag innebär att säljaren vet mer om tjänsten och behoven än vad köparen gör, vilket kan öka risken för inkorrekta beskrivningar av såväl service som behov (Shanks m fl, 2021). Detta förhållande gäller också för familjehemsvården där konsultentbolagen har möjlighet att ge inkorrekta beskrivningar av det stöd de tillhandahåller och de behov som familjehemmen har. Att separera ersättningen till familjehemmen från den ersättning som konsultentbolagen tar ut för sin service kan inte upphäva informationsövertaget men innebär att transparensen ökar vad gäller andelen av kostnaden som går till familjehem respektive

konsulentbolag. För kommunernas del bör detta innebära ökad insyn och möjlighet att jämföra priset för stöd och handledning mellan olika leverantörer.

10.5.2 Obligatorisk kunskapsbedömning av barn och unga i samhällsvård. 10.5.7 och Överenskommelse med SKR för att testa och sprida arbetssätt för att förbättra barn och ungas skolprestationer i samhällsvård.

Ambitionsnivån när det gäller att stödja samhällsvårdade barns i deras skolarbete bör vara mycket hög. Vikten av att stärka placerade barns utbildningsförutsättningar och utfall står utom allt tvivel. Vi stödjer tanken att förstärkt skolstöd bör gälla barn i alla vårdformer men uppfattar utredningens förslag om att underrätta ansvarig nämnd om behov av skolplats och obligatorisk kunskapsbedömning som för otydliga. En kunskapsbedömning är en förutsättning för att kunna tillgodose placerade barns rätt till utbildning, men utgör i sig inget stöd. Vi instämmer i de resonemang om bedömningen och om Skolfam som förs i det särskilda yttrandet av Cecilia Sjölander och Rickard Tordön. Skolfam är den mest utvecklade och vetenskapligt undersökta modellen för skolstöd vi har i Sverige och det är svårt att se varför man i istället för att införa modellen brett, ska utveckla nya modeller. Ett brett införande av Skolfam för barn i familjehem borde istället kombineras med att föra in relevanta delar av modellen i institutionsvården. Skolfam kan också med fördel kompletteras med andra insatser som Letterbox Club, Paired Reading osv.

11.6.2. Stöd efter vården ska ingå i en skälig levnadsnivå för unga upp till 25 år.

Förslag om att tydliggöra att socialnämnden har ett ansvar att stödja samhällsvårdade barn upp till 25 års ålder är efterlängtat. Det svenska systemet har här inte följt många andra västländer, som under lång tid haft sådan lagstiftning på plats. Vi vet av tidigare forskning att stöd till barn och unga som lämnar samhällsvård är centralt för deras etablering i vuxenlivet, samtidigt som stödet ofta brister. Betydelsen av ett starkt stöd är välbeforskat och det finns exempel på bra och effektiva eftervårdsprogram (Storø mfl, 2019; SBU, 2020).

Vi hade gärna sett mer ambitiösa förslag vad gäller socialnämndens ansvar för barn som lämnar samhällsvård. Förslaget begränsar sig till att socialnämnden ska erbjuda råd och stöd till de som lämnat samhällsvård, men innebär inte att kommuner ska tillhandahålla till exempel särskilda eftervårdsprogram eller annan praktisk hjälp med ekonomi, boende och studier. Som vi ser det är inte regleringen tillräckligt förpliktigande och risken är att

kommuner gör olika tolkningar om stödets innehåll. Det kan innebära att den förstärkning av stödet som avses inte kommer till stånd.

Förslag om HVB och stödboende

Stärkt kvalitet i HVB och stödboende (8.6 & 8.7).

Den del av utredningen som berör institutionsvård redovisar en adekvat problembeskrivning, men innehåller väsentligen färre konkreta lagförslag. Det framförs dock ett skarpt förslag om ökade kompetenskrav inom HVB. Det är av utomordentlig vikt att detta förslag blir verklighet. Enligt forskning är personalens kompetens av central betydelse för att åstadkomma en kvalitativ institutionsvård (Pålsson m fl, 2023). I ett internationellt perspektiv ligger Sverige lägre än många andra länder vad gäller utbildningskrav.

För övrigt handlar de flesta av förslagen som rör HVB om att Socialstyrelsen tilldelas ett utökat och samlat ansvar för kvalitetsutvecklingen (vad gäller till exempel att sprida arbetssätt och metoder). I den fragmentariserade och privatiserade HVB-vården bedömer vi det som nödvändigt att staten tar ett större ansvar för den professionella utvecklingen av vården. Samtidigt vill vi betona att tidigare erfarenheter av statlig kunskapsstyrning inte alltid visat konkreta resultat (Gegner, 2023).

När det gäller HVB-vården vill vi också framföra att det är en vårdform som inte har reformerats på många år och som har varit förvånansvärt försummad socialpolitiskt, trots att det är en mycket ingripande åtgärd i barns liv. Det har förvisso byggts upp tillstånds- och tillsynssystem under det senaste decenniet, men den professionella utvecklingen har lämnats till de privata utförarna av HVB (Pålsson m fl, 2023). Den internationella forskningen pekar på att institutionsvård, för att det ska fungera väl, bör ha lämplig och välutbildad personal, att enheterna bör vara små, och att vården bör bygga på ett systematiskt behandlingsarbete. På det internationella planet finns flera behandlingsmetoder och element som identifieras som viktiga (Whittaker m fl, 2023). Här bör nämnas att det i Sverige, till skillnad från många andra länder, saknas tydliga regleringar avseende personaltäthet, antal barn/institution, behandlingsinnehåll och personalens kompetens (Eurochild, 2021). Framöver menar vi att det är viktigt att HVB-vården underkastas en grundlig statlig utredning, för att säkerställa att den lagstiftning som styr vården är så optimal och kunskapsbaserad som möjligt.

Slutligen

Det pågår många parallella utredningar om den sociala barnvården och samhällsvården. De rör till exempel lex Lilla hjärtat, ungdomsfängelser, den nya socialtjänstlagen och Statens institutionsstyrelse. Även om denna utredning är betydelsefull är det svårt att överblicka förslagets konsekvenser sett till detta större sammanhang.

Yttrandet har utformats av docent David Pålsson i samarbete med docent Emelie Shanks, professor Marie Sallnäs, professor Tommy Lundström, fil dr Hilma Forsman, och docent Ann-Sofie Bergman.

Referenser

- Backe-Hansen, E., Kjelsaas, I., Bruvoll, A., Ellingsen, D., Westberg, N. B., & Guldvik, M. K. (2019). Oppfølging av fosterhjem og fosterbarn. *MENON-PUBLIKASJON NR, 112*, 2019.
- DiGiovanni, A., & Font, S.A. (2021). Revisiting conventional wisdom: What do we know from 30 years of research on sibling placement in foster care? *Children and Youth Services Review*, DOI: 10.1016/j.childyouth.2021.105943
- Eurochild (2021) *Better data for better child protection systems in Europe: Mapping how data on children in alternative care are collected, analysed and published across 28 european countries*. Unicef and Eurchild
- Font, S.A., & Kim, H.W. (2022). Sibling separation and placement instability for children in foster care. *Child Maltreatment*, 27(4): 583–595.
- Gegner, H. (2023) *Statlig kunskapsstyrning. Regionala utvecklingsledare i styrning av socialtjänstens barnavård*. Lund: Lunds universitet.
- Hornset, N., & Smedsvik, B. (2024). Can increased support to foster care families reduce the number of moves for children in out-of-home care? Evidence from Norway. *International Journal of Social Welfare*.
- Kazemi, B. & From, S. (2021). *Placerade barn och ungas tillgång till hälso-, sjuk- och tandvård i Stockholms län*. Stockholm: FoU Nordväst.
- Lindahl, R., & Bruhn, A. (2017). Foster children's experiences and expectations concerning the child-welfare officer role—Prerequisites and obstacles for close and trustful relationships. *Child & Family Social Work*, 22(4), 1415-1422.
- Lindahl, R., & Bruhn, A. (2018). Professional dilemmas and occupational constraints in child welfare workers' relationships with children and youth in foster care. *Children and Youth Services Review*, 88, 333-340.

- Linderot, S. (2020). *Av kärlek och plikt: Att bli familjehem till ett barnbarn, syskon eller syskonbarn*. Diss. Lunds universitet.
- Pålsson, D., & Shanks, E. (2021). Missed opportunities? State licencing on the Swedish residential care market. *European Journal of Social Work, 24*(3), 393-404.
- Pålsson, D., Lundström, T., & Sallnäs, M. (2022). Nya villkor för ett gammalt problem: familjehemsrekrytering i en tid av privatisering och professionalisering. *Socialvetenskaplig tidskrift, 29*(2), 173-190.
- Pålsson, D., Andersson, P., Shanks, E., & Wiklund, S. (2023). A professional field? Educational attainments, gender and age among staff in Swedish residential care. *Residential Treatment for Children & Youth, 40*(4), 497-516.
- Pålsson, D., Backe-Hansen, E., Gundersen, T., Lausten, M., Kalioomaa-Puha, L. & Pösö, T. (kommande) Licence Loss: Revocations of Residential Care Licences in Four Nordic Countries
- Rock, S., Michelson, D., Thomson, S., & Day, C. (2015). Understanding foster placement instability for looked after children: A systematic review and narrative synthesis of quantitative and qualitative evidence. *British Journal of Social Work, 45*(1):177–203. DOI: 10.1093/bjsw/bct084
- SBU (2017) *Insatser för bättre psykisk och fysisk hälsa hos familjehemsplacerade barn*. Stockholm: Statens beredning för medicinsk och social utvärdering. Stockholm.
- SBU (2020) *Stöd till unga som ska flytta från placering i social dygnsvård: en systematisk översikt*. Stockholm: Statens beredning för medicinsk och social utvärdering.
- Shanks, E., Lundström, T., Meagher, G., Sallnäs, M., & Wiklund, S. (2021). Impression management in the market for residential care for children and youth in Sweden. *Social Policy & Administration, 55*(1), 82-96.
- Storø, J., Sjöblom, Y., & Höjer, I. (2019). A comparison of state support for young people leaving care in Norway and Sweden: Differences within comparable welfare systems. *Child & Family Social Work, 24*(3), 393-399
- Whittaker, J. K., Holmes, L., del Valle, J. C. F., & James, S. (Eds.). (2023). *Revitalizing Residential Care for Children and Youth: Cross-national Trends and Challenges*. Oxford University Press.